

2. JAMNIK

*Biuletyn informacyjny
Krakowskiego Klubu Turystyki Jaskiniowej*

BIULETYN INFORMACYJNY

KRAKOWSKIEGO KLUBU TURYSTYKI JASKINIOWEJ

przy

Oddziale Krakowskim PTTK

Jamnik

Nr 2

KRAKÓW

1971 r.

Do użytku wewnętrznego

SPIS TREŚCI

I Speleologiczne Sympozjum Pomiarowe	3
"Łykawiec"	4
Nowe odkrycia:	
1. Jaskinia "Ciasny Awen"	6
2. Jaskinia "Saspowska"	7
3. Jaskinia "Jama Mała"	8
4. Jaskinia "Januszkowa Szczelina"	10
Kronika:	
1. Jaskinia Miętusia Wyżnia	12
2. Wyprawa do Jaskini Kasprowej Niżnej	
Nowe odkrycia w J. Kasprowej Niżnej	13
3. Opis nowoodkrytych partii w J. Kaspr. N.	14
4. Obóz "Olsztyn 71"	14
5. "Techniczny sprzęt jaskiniowy"	15

I SPELEOLOGICZNE SYMPOZJUM POMIAROWE

Dnia 28 marca br. odbyło się w Krakowie, zorganizowane przez Krakowski Klub Turystyki Jaskiniowej przy współpracy Sekcji Taternictwa Jaskiniowego Koła Klubu Wysokogórskiego, spotkanie przedstawicieli organizacji speleologicznych działających na terenie Wyż. Krakowsko-Wieluńskiej.

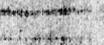
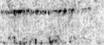
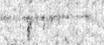
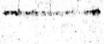
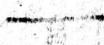
Spotkanie to było poświęcone omówieniu niektórych problemów związanych z prowadzoną przez poszczególne kluby inwentaryzacją odkryć jaskiniowych. Oprócz przedstawicieli gospodarzy uczestniczyli w nim delegaci Speleoklubów PTTK z Bielska, Częstochowy, Katowic, Zawiercia i Zagania.

W imieniu organizatorów A. Kobyłecki /STJ/ i J. Roszkiewicz /KKTJ/ zapoznali przybyłych z dotychczasowymi wynikami i metodami przeprowadzanej na terenie Wyżyny Krakowskiej nowej inwentaryzacji jaskiń, której celowość uzasadniona jest odkryciami szeregu nieznanych dotąd jaskiń i korytarzy.

Przykładowo w latach 1967 i 1970 na terenie Wąwozu Janki w Ojcowskim Parku Narodowym odkryto nieopisane dotąd schroniska, jaskinie i korytarze o długości 154 m, podczas gdy łączna długość opisanych obiektów wynosi 502 m. Wynikła ponadto potrzeba korygowania niektórych błędnych danych dotyczących długości jaskiń, które otrzymano w rezultacie mało dokładnych pomiarów /np. długości jaskini Zbójcekiej /Wąwóz Janki/, wynosi 175 a nie 240 m. Szczególną uwagę referenci zwrócili na stosowane w ramach inwentaryzacji metody: pomiarów jaskiń, sporządzania dokumentacji fotograficznej, graficznego opracowywania planów jaskiń oraz zapoznali zebranych z używanymi znakami unownymi. Ponadto organizatorzy zaproponowali innym klubom włączenie się do przeprowadzanej przez środowisko krakowskie akcji i ewentualne rozszerzenie jej na cały obszar Wyżyny Krakowsko-Wieluńskiej, zapewniając jednocześnie możliwość publikowania materiałów inwentaryzacyjnych w biuletynie KKTJ "Jannik" oraz zaprosili zebranych do podjęcia dyskusji nad przedstawionymi zagadnieniami i propozycjami. W wyniku jej sformułowano i przyjęto szereg wniosków dotyczących przede wszystkim ujednolnienia graficznego opracowywania wykonanych w poszczególnych klubach planów jaskiń Wyżyny Krakowsko-Wieluńskiej.

Znaki umowne

dla planów jaskiń zamieszczanych w Jamniku.

Nazwa znaku umownego	Plan poziomy	Profil pionowy	Plan pionowy
<i>Punkt wysokościowy (wysokość podana w m n.p.m.)</i>			
<i>Wejście do jaskini, korytarz poziomy</i>			
<i>Dno pokryte namuliskiem</i>			
<i>Gruz i bloki skalne luźno leżące na dnie.</i>			
<i>Dno skalne</i>			
<i>Nacieki</i>			
<i>Korytarz nachylony</i>			
<i>Prog nachylony (podana wysokość w m.)</i>			
<i>Prog pionowy - przewieszony</i>			
<i>Studnia</i>			
<i>Zacisk punktowy a klasie trudności I</i>			
<i>Zacisk liniowy</i>			
<i>Fółka w korytarzu</i>			
<i>Spaz nachylony</i>			
<i>Szczelina zaklinowana głazami</i>			
<i>Korytarz zakończony otwartą szczeliną.</i>			

Uwagi:

Opisano na podstawie: "Znaki umowne dla map asfaltowych jaskiń polskich" A. Kobylnicki.

Opisano na podstawie: "Znaki umowne dla map asfaltowych jaskiń polskich" A. Kobylnicki.

Opisano na podstawie: "Znaki umowne dla map asfaltowych jaskiń polskich" A. Kobylnicki.

Między innymi:

- przyjęto za obowiązujące do stosowania przedstawione "Znaki umowne" /każdy uczestnik spotkania otrzymał komplet/.
- uznano za celowe wykonywanie planów jaskiń w jednolitych skalach 1 : 100, 1 : 200, 1 : 400, na znormalizowanych formatach rysunkowych, których wymiary po obcięciu są następujące /w mm/ 1189 x 841, 841 x 594, 594 x 420, 420 x 297, 297 x 210, 210 x 148, w ten sposób aby ranki pionowe były równoległe do kierunku północy,
- stwierdzono konieczność unieszczenia na tym samym arkuszu poniżej planu jaskini, odpowiedniej tabelki /wzór ustalono w toku dyskusji/, zawierającej następujące dane:
 - nazwę jaskini lub schroniska
 - rodzaj planu /pionowy, poziomy/
 - skalę /liczbowa i liniowa/
 - opis położenia geogr. i administr. obiektu
 - datę wykonania pomiarów oraz nazwiska wykonawców z wyszczególnieniem kierownika
 - nazwisko kartującego oraz wykreślającego plan
 - charakterystykę dokładnych pomiarów

Przedstawiciele ośrodków pozakrakowskich, pozytywnie ustosunkowali się do przedstawionych propozycji przyłączenia się do przeprowadzanej przez KKTJ i STJ akcji oraz rozszerzenia jej na całą Wyżynę Krakowsko-Wieluńską, z tym że uznano za konieczne zorganizowanie w terminie późniejszym specjalnej konferencji roboczej poświęconej temu zagadnieniu, na której wszyscy uczestnicy przedstawiliby aktualnie posiadane materiały inwentaryzacyjne dotyczące omawianego terenu.

Andrzej Kobyłecki
/STJ KK KW/

"LYKAWIEC"

Jadąc autobusem drogą na Olkusz, po prawej stronie pomiędzy przystankami Biały Kościół i Murownia spostrzegamy pomiędzy dwoma wzgórzami niewielką dolinkę. Na pierwszy rzut oka

nie nadzwyczajnego, ot dolinka której dno pokrywają zarośla i wierzby. Jest ona jednak jednym z fenomenów obszaru krasowego. Dolinka jest bowiem "ślepa", kończy się rygłem ziemnym, na którym stoi exa cała wioska, a u podstawy rygła znajduje się jeden z największych ponorów na Jurze. W czasie większych opadów i podczas wiosennych roztopów, dolinka zamienia się w koryto wartko płynącego potoku a w pobliżu ponoru tworzy się obszerne jezioro. Po upływie 2 - 3 dni, jak po wyjęciu korka, woda zostaje "połknięta" przez ponor, stąd nazwa wchłonu wśród miejscowej ludności - "Łykawiec". Wywierzysko, również potężne jak ponor wchłaniający wodę, znajduje się w dolinie Prądnika, tuż przy wylocie do doliny wąwozu Stodoliska. W linii prostej odległość pomiędzy ponorem a wywierzyskiem wynosi ok. 1300 m przy różnicy poziomów ponad 100 m. Barwienie wody podczas wiosennych roztopów /w ponorze/ przyniosło ciekawe rezultaty. Stwierdziliśmy, że woda potrzebuje na przebycie drogi od ponoru do wywierzyska ok. 30 min, przy "wydajności" wywierzyska ponad 200x litrów na sekundę.

Ten wielki "system kanalizacyjny" posiada wśród członków KKKPJ wielu entuzjastów. Prowadzone w 1969 prace w ponorze mające na celu dokopanie się do ewentualnej jaskini, z braku rezultatów zostały zarzucone. W roku bieżącym "Łykawiec" został odkryty na nowo. Prowadzone są nowe próby kopania w ponorze. Niestety, dotychczas prace te nie dały spodziewanych rezultatów. Po wykopaniu 5-metrowej studni natrafiono na dwa, potężne zakłanowane głązy. Przeszkody tej z braku odpowiednich narzędzi, dotychczas nie potrafiliśmy usunąć. Wysunięte przez członków klubu teorie: jaskini zamkniętej korkiem skalnym, systemu wąskich szczelin, czy też silnie skrasowiakiej warstwy wapiennej można będzie sprawdzić tylko w wyniku prowadzenia dalszych prac.

Nowe ODKRYCIA

1. Jaskinia Ciągry Awon.

Jerzmanowice pow. Olkusz
dolina Szklarska

wysokość otworu n.p.m. około 460 m

wysokość otworu nad dnem doliny około 90 m

głębokość jaskini 33 m

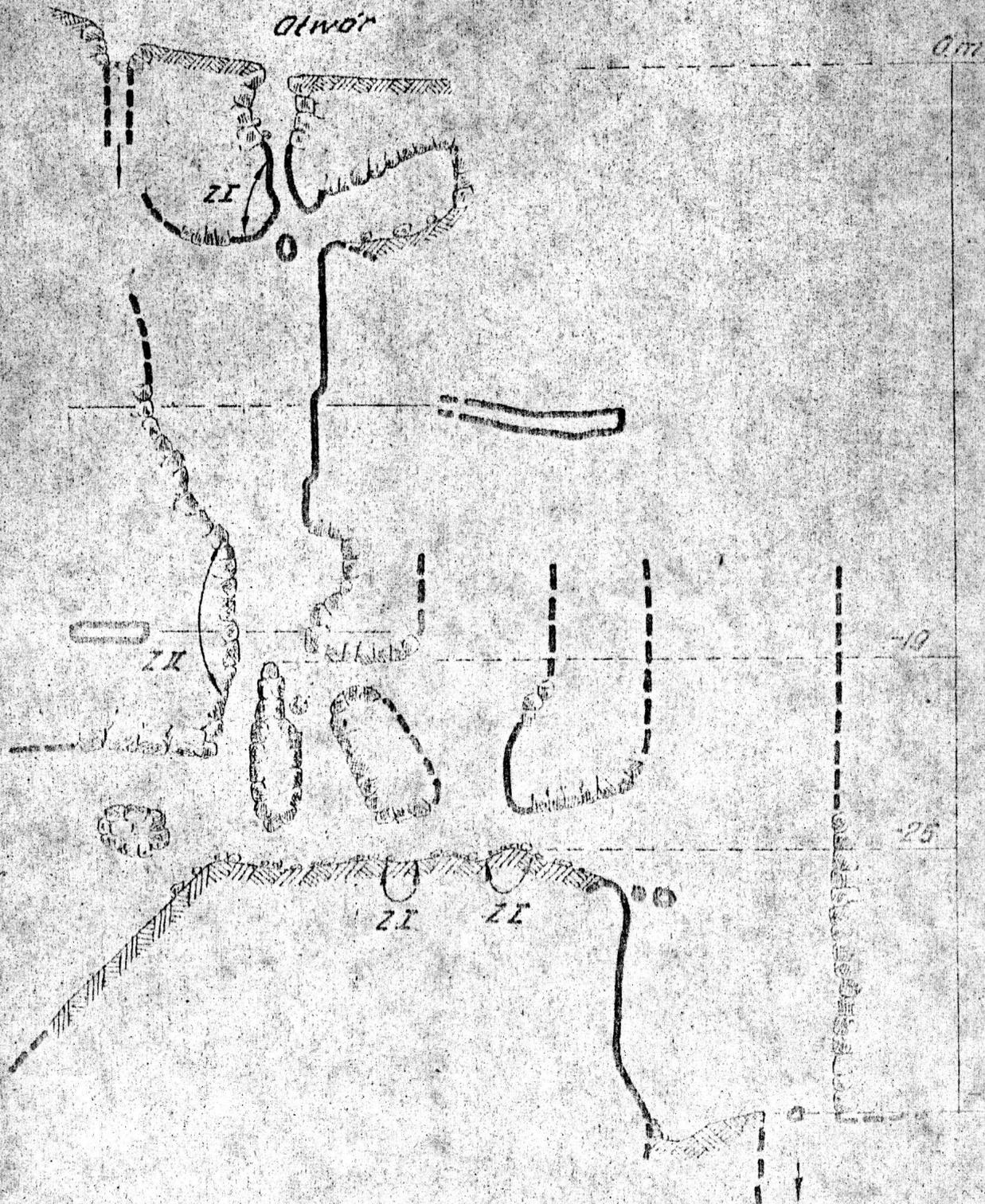
średnia szer. szczeliny ok. 0,3 m.

odkryta przez A. Górno i J. Małotę /KKTJ/ w styczniu 1970

Od roku 1969 dolina Szklarska stała się celem wycieczek eksploracyjnych członków naszego klubu. Jej wysokie zbocza i silnie skrasowiakę liczne obnażenia skalne, wskazywały na możliwość odkrycia nowych jaskiń. W styczniu 1970 r. w czasie jednej z takich wycieczek natrafiono na silnie wytajakę miejscę. Po usunięciu rumoszu skalnego odsłonięto otwór jaskini.

Jaskinia położona jest na prawym orograficznie zboczu doliny Szklarki prawie na wierzchołku, nad ostatnimi domami wsi Jerzmanowice - otwór trudny do odnalezienia. Pionowy wązi otwór po kilku metrach zwęża się tworząc zacisk, po pokonaniu którego przedostajemy się do szczelinowatej salki. Dalej w dół prowadzi studnia, której szerokość na pierwszych 10 m waha się w granicach 30 cm. Pozostałe 10 m studni zwęża się tworząc zaciski, szczególnie uciążliwe przy powrocie. Dno studni /-26 m/ zamknięta poziomy korytarz. Jedna odnoga korytarza opada po kilku metrach 7-mio metrową studnią, z dna której odchodzi następna dotychczas niezbadana studnia ok. 10 m głębokości. Odnoga druga opada do głębokości ok. 30 m, a dalsza jej eksploracja z uwagi na nadmierne zwężenie jest problematyczna. Cała jaskinia powstała na potężnej szczelinie, a większość półek powstała na zaklinowanych głazach. Brak szaty naciekowej.

Jaskinię tą można śmiało zaliczyć do najcięższych i najtrudniejszych jaskiń Jury. Drogę powrotną utrudniają nader skromne urzeźbienie ścian i liczne spadające kamiczki, które od otworu dolatują do poziomego korytarza.

Dol. Szklarska
 Wąpna Krakowska
 Jura Krak. - Częstoch.
 Termańowice
 Pow. Olsz.
 Wł. Kraków

Jaskinia
Ciasny Awen
 Plan Planowy
 1:200

Jaskinie przy wadze
 B. Barskiej pomiar
 oraz wyskoki plan
 M. Szelenberg

1 10 1907

na głębokości -26 m. Technikę pokonywania jaskini można porównać z techniką pokonywania studni "Awenowców" w jaskini Piętrowej Szczelnic. Notatka o odkryciu ukazała się w "Taterniku" nr 4/70.

Mariusz Szelerewicz

2. Jaskinia "Saspowska"

Ojców pow. Olkusz

dol. Saspowska na terenie OPN

wys. jaskini n.p.m. około 410 m

wys. jaskini nad dnem doliny ok. 30 m

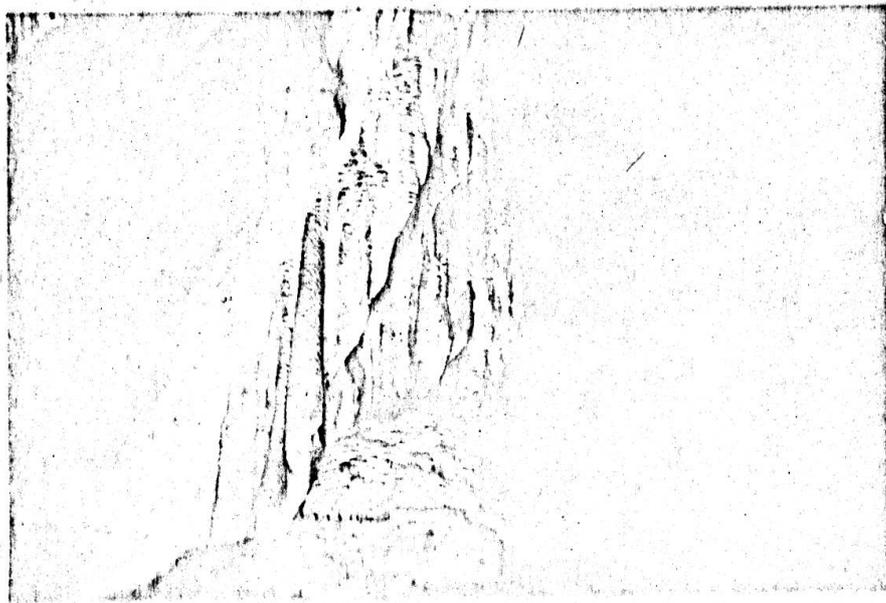
ogólna długość korytarzy 70 m

Jaskinia została odkryta wiosną 1967 r. przez W. Barskiego i Z. Koronę /KKTJ/.

Otwór jaskini Saspowskiej znajduje się w prawym /orograficznie/ zboczu doliny Saspowskiej, około 30 m nad jej dnem, nieco powyżej ujścia wąwozu Janki. Otwór choć dość duży trudny jest do znalezienia. Wstępna partia jaskini znana była zapewne od dawna, mimo to jaskinia nie jest wzmiankowana w literaturze. Ogólna długość korytarzy w jaskini wynosi ok. 70 m. Za otworem wejściowym znajduje się komora o wymiarach 5 x 4 m, z której odchodzi w bok kilkumetrowy ślepy korytarz, oraz główny korytarz prowadzący w głąb nasytu. Po 12 m doprowadza on do znacznego zwężenia, za którym znajduje się niska komora posiadająca ładną szatę naciekową. Z komory odchodzi ciasny korytarzyk w kształcie rury o skalnym dnie. Wiosną 1967 r. dwaj grotolazi z KKTJ /Barski, Korona/, po wykonaniu tego ciasnego przejścia odkryli dalsze partie jaskini posiadające niezwykle bogatą szatę naciekową, rzadko spotykaną w naszych jaskiniach. Za zaciśkiem znajduje się obszerny korytarz, którego wysokość osiąga miejscami 10 m. Dno korytarza znajduje się ok. 3 m poniżej dna korytarza wstępnego. Nacieki zdobiące strop i ściany, należą do prawie wszystkich znanych typów; spotykamy tutaj piękne draperie kilkumetrowej długości /pofalowane, zachodzące jedna na drugą/, kilkumetrowe

wodospady naciekowe, kolumny, duża ilość stalaktytów i stalagmitów. Nacieki barwy białej i brunatno-czerwonej zbudowane są z krystalicznego kalcytu. Na dnie korytarzy znajdują się niewielkie zbiorniki wodne. Koniec jaskini stanowi zwężający się korytarz "zarośnięty" naciekami. Namulisko jaskini wydaje się mieć dużą miąższość i może stanowić ciekawy materiał do badań archeologicznych, szczególnie w obszernej, przyotworowej partii jaskini. Opisana powyżej jaskinia ze względu na duże bogactwo i oryginalność rzadkiej w naszych jaskiniach szaty naciekowej, oraz dużą wartość naukową w pełni zasługuje na objęcie jej ochroną prawną i uznania jej pomnikiem przyrody nieożywionej.

Andrzej Górny

Zdjęcie 1. Draporia

Jaskinia Bąpowa

Jaskinia "Jana Mała"

Ojców pow. Opatów

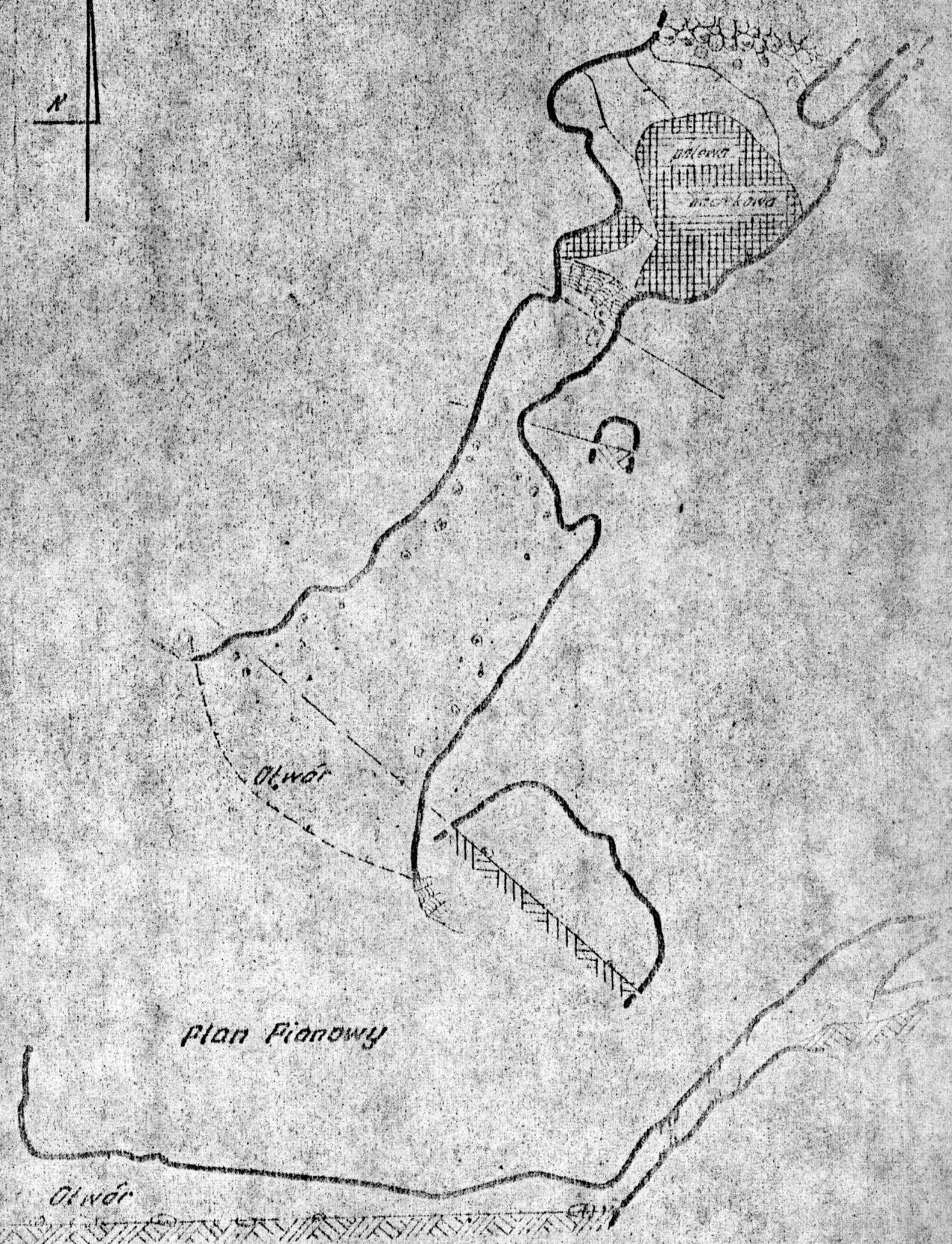
Ohełnowa Góra na terenie OPN

Wysokość otworu n.p.m. ok. 430 m

Ekspozycja otworu na N.

Wstępna część jaskini opisana jako schronisko "Jana Mała" w pracy K.Kowalskiego "Jaskinie Polski" tom I. pod poz. 312

N

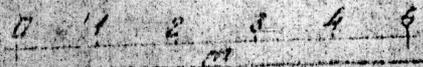
Plan Pionowy

Otwór

Wzagna Krakowska
 Dol. Saspowska
 Chelmona

Ojcowski Park Naradewy
 Paw. Ollusz
 Krasow

Jaskinia
Jama Mala
 Plan Pionowy
 1:100

Jaskinie przy wjeździe
 z Malaty ponietrze
 Iskartawat. G. Rataj
 Kreslic. M. Szaronec

Po sforsowaniu ciasnego przejścia na końcu schroniska opisanego przez Kowalskiego, A. Kobyłecki i Z. Niedbala /STJ KW/ odkryli jaskinię o niezwykle oryginalnej szacie naciekowej. Jaskinia, na kształt strono wznoszącego się w górę szerokiego korytarza, kilkunasto metrowej długości, bogato ozdobionego utworami ze stwardniałego mлека wapiennego. Strop korytarza na całej długości sraz ozdobiony jest ładnymi, dużymi draperiami, które miejscami przechodzą w stalaktyty. Szczególnie ciekawe wśród nich są stalaktyty. Szczególnie ciekawe wśród nich są stalaktyty sferolityczne, występujące w górnej części korytarza. Dno korytarza stanowi gruba polewa kalcytowa, składająca się ze scementowanej brekcji wapiennej. Powierzchnię polewy pokrywają tzw. pola ryżowe. Nacieki są w przeważającej mierze białe, przybierają jednak miejscami kolor żółty i wiśniowy. Na końcu korytarza wznosi się strono ku górze i jest zablokowany rumoszen skalnym.

Mikroklimat jaskini /jej wilgotność oraz cyrkulacja powietrza/ a także jej położenie w masywie Chełnowej Góry rokowały nadzieję na znaczne przedłużenie jaskini w głąb masywu. Jednak po kilku wycieczkach po natrafieniu w jaskini na znaczne trudności, prace eksploracyjne przerwano.

Andrzej Kozik

Zdj. 2.

Oryginalna szata naciekowa z jaskini Jama Mała

4. Jaskinia "Januszkowa Szczelina"

Podlesie pow. Olkusz

Januszkowa Góra

Wys. otworu n.p.m. ok 430 m

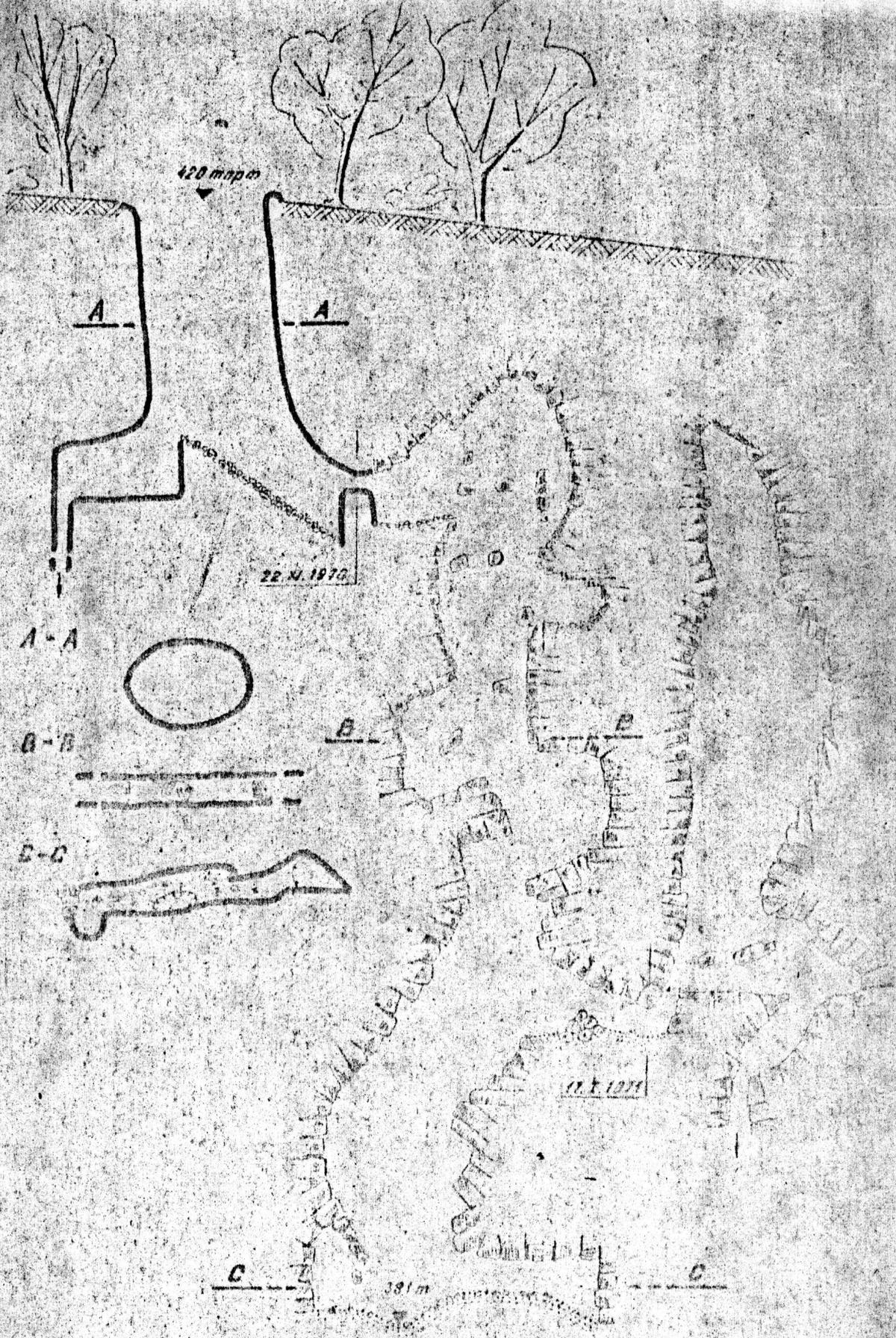
Głębokość jaskini 39 m

Jaskinia została odkryta dnia 22.11.1970 r. przez H. Imiałka, A. Kuliga, J. Szarka /Olkuski Klub Speleologiczny/

Kilka metrów poniżej najwyższego punktu, zalesionego wierzchołka Januszkowej Góry /445 m n.p.m./ położonej w odległości 5 km na NE od Olkusza, w nieustalonym bliżej czasie, powstało zapadlisko od 8 do 10 m głębokości. Zapadlisko powstało przez obsunięcie się i zaklinowanie bloków skalnych w szerokich, krzyżujących się w tym miejscu szczelinach. Obiekt ten nie był dotychczas odnotowany w literaturze speleologicznej.

Krawędź zapadliska posiada kształt okręgu o średnicy kilku metrów, dno natomiast posiada formę wydłużonego zgodnie z kierunkiem jednej ze szczelin /SW-NE/, prostokąta o długości kilku metrów i szer. ok. 1,5 m. Od dna odchodzi w kierunku SW poziomy 4-metrowy korytarz, którego strop tworzą zaklinowane bloki skalne. Korytarz ten kończy się szczeliną 2-metrowej głębokości, której dno /-11 m/ było do dnia 22.11.1970 r. najgłębszym dostępnym punktem zapadliska. W dniu tym, podczas zwiedzania zapadliska przez Henryka Imiałka, Andrzeja Kuliga i Jerzego Szarka - członków Olkuskiego Klubu Speleologicznego - odpadła z wysokości ok. 1,5 m ponad najniższym punktem część ściany skalnej, odsłaniając szczelinę, prowadzącą w głąb nasady. Szczelina o szer. początkowo 0,3 - 0,4 m, następnie 0,6 - 1 m opada w dół do głębokości -39 m licząc od poziomu otworu wejściowego zapadliska.

Nieco później 17.01.1971 r. ten sam zespół odkrył na głębokości 28 m przejście do drugiej podobnej szczeliny, równoległej z pierwszą, ciągnącej się wzdłuż ok. 200 m i w dół 3 m. Dnia 24.01.1971 r. pomiaru całości poznanej partii jaskini dokonał 4-osobowy zespół w składzie: A. Kobyłecki - kierownik /STJ KW/ A. Góry, B. Barska, A. Wito /KKTU/. W wyniku pomiarów ustalono głębokość jaskini, nazwanej Januszkową Szczeliną

Wykonał: Krzysztof
 Góral

Woj. Krakowskie
 Pow. Olkusz

Jaskinia
Januszkowa Szczelina
 Plan Planowy
 1:200

Pracę wykonał: Góral, A. Góral,
 A. Wito, A. Kubiś (pomocnik)
 Krawiec, A. Kubiś
 Kresit: G. Szewczyk

na 39 m, co postawiło ją na 3-cim miejscu pod względem głębokości wśród jaskiń Jury. Eksploracji jaskini nie można uważać za zakończoną i istnieje znaczne prawdopodobieństwo odkrycia w niej nowych partii.

Należy jednak zwrócić uwagę, że zarówno w trakcie prowadzenia prac eksploracyjnych jak i podczas zwiedzania jaskini, należy zachować jak najdalej idącą ostrożność z uwagi na dużą liczbę "mostów skalnych" mogących ulec osunięciu.

Andrzej Kobyłecki

/STJ KW/

=====

KRONIKA

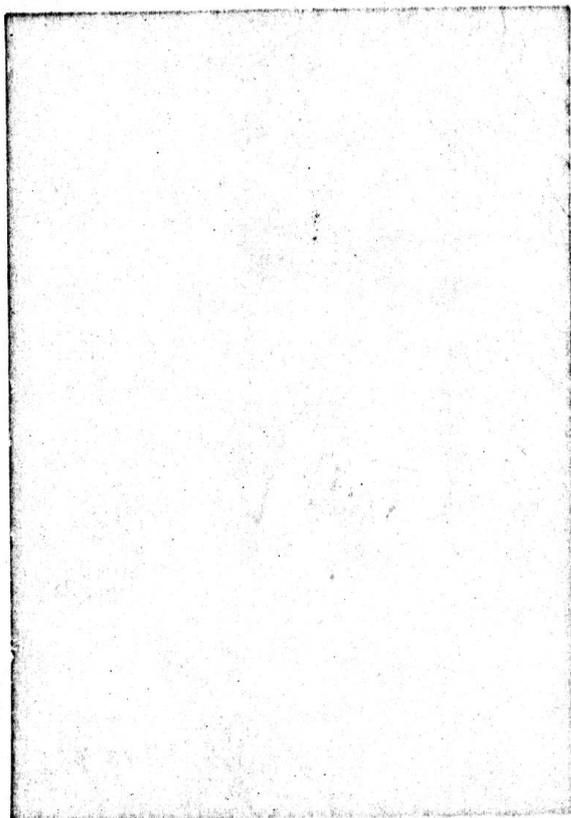
=====

1. Jaskinia Miętusia Wyżnia

W dniach 13-14.02.1971 r. odbyła się wyprawa KKTJ do jaskini Miętusiej Wyż. Celem wyprawy było osiągnięcie i eksploracja końca jaskini. Grupa w składzie A.Góryn /micrownik/, A.Dzioba, A.Kozik, J.Roszkiwicz, R.Szlanka dokonała przejścia głównego ciągu jaskini do drugiego syfonu. Prawie całkowicie zalany syfon zamykał dalsze partie. Próba pokonania syfonu przez R.Szlankę nie dała żadnych rezultatów. W czasie wycofywania się z jaskini zostały zwiedzone wszystkie boczne ciągi, między innymi dokonane przejścia 50 m konina w sali Matki Boskiej /A.Dzioba, A.Góryn, A.Kozik/, który charakteryzuje się silnym ciągiem powietrza do góry. Warty odnotowania jest fakt odnalezienia w zawałisku 10 m studni, którą nazywaliśmy studnią Krakowską. /dalsza możliwość eksploracji/

W czasie wyprawy J.Roszkiwicz wykonał szereg zdjęć czarno-białych i barwnych o charakterze dokumentacyjnym. Akcja w jaskini trwała 12 godzin.

Andrzej Dzioba

2: Wyprawa do jaskini Kasprowej Niżnej

Nowe odkrycia w jaskini Kasprowej Niżnej

W nocy z 13 na 14 marca 1971 r. zespół członków KKTJ w składzie A.Górny /kierownik/ T.Dębosz, A.Dzioba, A.Kozik, A.Pasiewicz i J.Pielka - przeprowadził w górnych partiach jaskini Kasprowej Niżnej kilkugodzinną eksplorację.

Na przestrzeni ostatnich kilku lat jaskinia Kasprowa Niżna była głównym źródłem zainteresowań naszego klubu na terenie Tatr. Powodem tego są duże szanse na odkrycie nowych partii jaskini oraz duże zainteresowanie jaskinią ze strony innych ośrodków speleologicznych / w ostatnich latach tylko Spelcoklub Warszawski przeprowadził akcje eksploracyjne w jaskini i to w dodatku w dolnych ciągach/.

Wyprawa KKTJ kierowana przez M.Szelerowicza w marcu 1969 r. była jedną z nielicznych wypraw, które dotarły do końcowych partii górnego ciągu jaskini, do Sali Gwiazdzistej.

Po skonfrontowaniu rzeczywistości z opisem K.Kowalskiego, stwierdzono istnienie komina i studni dotychczas nie eksplorowanych.

W zimie 1970/71, przeprowadzone dwie rekonesansowe akcje w jaskini /pierwsza do s.Rycerskiej, druga za Golgotę/, stwierdzające niezwykle korzystne warunki panujące w jaskini, w tym bardzo niski stan wody.

W tej sytuacji 13-go marca 1971 r. wyruszyła do jaskini wyprawa, której głównym celem była eksploracja okolicy sali Gwiazdzistej, a w szczególności przejście 30-metrowego komina i partii za kominem. Wyprawa zakończyła się pełnym sukcesem. W czasie kilkunastogodzinnej akcji odkryto ponad 100 m nowych korytarzy.

Obecnie planujemy następną wyprawę, której celem byłoby sporządzenie planu wcześniej odkrytych i nowo odkrytych partii oraz dalsza eksploracja górnego ciągu jaskini. Chcielibyśmy jednak przedtem porozumieć się z członkami Spelcoklubu Warszawskiego w sprawie ich odkryć w dolnych ciągach jaskini, szczególnie zaś Syfonem Warszawiaków.

Opis nowo odkrytych partii w jaskini Kasprowej Niżnej

Sala Gwiazdzista jest ostatnią dotychczas opisaną częścią górnego ciągu jaskini Kasprowej Niżnej. W sali tej znajdują się 8-metrowa studnia /wzniesiona w opisie Kowalskiego, lecz nie eksplorowana/, 30-metrowy konin nad studnią, oraz korytarz z dużą ilością błota odchodzący na SW. Pod wylotem konina znaleziono przejście do dalszych partii. Niewielka, 2-metrowa studzienka doprowadza do szczelinowatego kilkumetrowego korytarza, o dnie zalanym wodą. Dalej prowadzi korytarz w kształcie rury o średnicy 1 m meandrujący na przestrzeni kilkudziesięciu metrów - na dnie płytkie jeziorko. Meander kończy się wysokim korytarzem z niezbadanym koninem w stropie i niewielkim potokiem wodnym na dnie, wpadającym do głębokiego jeziorka. Partie te kończą się syfonem wodnym. Dno opisanych korytarzy pokryte jest piaskiem lub stanowi go lita skała. Studnia 8-metrowa wzniesiona przez Kowalskiego, przechodzi w drugą 7-metrową.

Po przejściu 30-metrowego konina natrafiono na ok. 40-metrowy korytarz opadający stromo w dół, z 20 m studnią z wodą na dnie.

Andrzej Górny

3. Obóz "OLSZTYN - 71"

W dniach 7 - 13.04.1971 r. odbył się w Olsztynie k. Częstochowy obóz szkoleniowy dla uczestników jaskiniowego kursu dla początkujących organizowanego przez nasz klub.

W obozie wzięło udział 19 osób, w tym 5 osób kadry. Program obozu przewidywał około 15 godzin zajęć powierzchniowych oraz zwiedzenie jaskiń rejonu Gór Sokolich i Gór Towarnych, Zielonej Góry, Wiercicy, Pietrowej Szczeliny. Zajęcia powierzchniowe odbywały się w okolicy zanku i trwały od 7.00 do zaroku. Już w drugim dniu obozu uczestnicy podzieleni na dwie grupy zwiedzili wszystkie jaskinie Gór Sokolich. Nazajutrz pobudka o 4.30 i wyjazd do Siedlca. Zwiedzony wywierzyska rzeki Wiercicy /źródka Zygmunta/, poczem udajemy się w kierunku Trzebnowa zwiedzając po drodze jaskinię "Chudą" i "Wiercicę".

Z Trzebniowa kierujemy się na Ludwinów - do jaskini "Kryształowej". Zasypany runoszen otwór jaskini uniemożliwia jej zwiedzanie. Zawiedzeni wracamy autobusem ze Złotego Potoku do Olsztyna.

W 4-tym dniu obozu zajęcia powierzchniowe.

W 5-tym dniu Święto. Uroczyste śniadanie wspólne, na które przybyli p. Miler, Janusz Kopeć oraz Marcin Stelmach z bratem. Śniadanie uświetniła tradycyjna skrzynka piwa. Po południu wyruszamy w stronę Gór Towarnych. Zwiedzamy jaskinię Towarną, Dzwonnicę oraz Gabanową. Szybkim marszem udajemy się teraz w stronę Zielonej Góry. W jaskini J. Roszkiewicz usiłuje nakręcić na taśmę filmowej parę fragmentów jaskini. Kłoby dy-
nu z magneszji sprawiają, że wygląda to raczej jak akcja strażaków w czasie dużego pożaru. Późną nocą wracamy na bazę u p. Milera. W drugim dniu świąt większość uczestników wyjeżdża do domu. Zostaje piątka, która porządkuje bazę i sprzęt. Nazajutrz zwijamy ostatnie szpecje i wracamy autobusem do Krakowa.

Jerzy Roszkiewicz

4. "Techniczny sprzęt jaskiniowy"

W ramach prac klubowych zostały opracowane i przygotowane do wydania materiały szkoleniowe Kursu dla początkujących pt. "Techniczny sprzęt jaskiniowy". Skrypt, w którym zostały omówione rodzaje sprzętu znajdującego zastosowanie w taternictwie jaskiniowym, bogato ilustrowany materiałem fotograficznym jest do nabycia w KKTJ. Cena skryptu nie przekracza 20zł. Skrypt został zatwierdzony jako materiał pomocniczy kursu dla początkujących przez Podkomisję Szkolenia Komisji Speleologii ZG PTTK.

KOMITET REDAKCYJNY

Andrzej Kozik

Andrzej Tomczyk

ZDJĘCIA

Jerzy Roszkiewicz

Adres Redakcji:

Krakowski Klub Turystyki Jaskiniowej PTTK

Kraków, ul. Basztowa 6

Nakład 100 egz.
powielono